

Legendes

1. Het rozenwonder

Harlindis en Relindis ijverden voor den innerliken optooi van de kerk.

In 't groote schip werd ze geplaveid met uitgezochte platte steenen in een soort ciment gevat; maar in sanctuarium en koor wilden de gezusters een mozaïek met rozen en ruiten en doervlochten boorden.

Dat inlegwerk wilden zijzelve vervaardigen en zoo mogelijk, slechts na voltooiing aan haar ouders laten zien.

Op tiiden dat Adelard afwezig was, spoedden ze zich met de aspirantjes langs den Groenen weg - zooals het breede pad heette dat welig met gras begroeid, noordwaarts naar den Maaskronkel liep.

In het ondiepe water van de driften en op de blootgekomen kiezelplaten raapten ze elk een schoot vol kleurige keitjes.

Oude lieden wisten later te vertellen dat Heer Adelard, z'n dochters ontmoette juist aan het vlondertie over den smallen bronvliet.

Verwonderd ze zoo geladen te zien, had hij gevraagd wat ze wel mochten dragen.

“Rozen!” had de speelsche Relindis gezegd, doelend op de bloemen die met de steentjes zouden geteekend worden - en dook onder vaders gestrekten arm door.

Harlindis liet eenvoudig zien wat ze in 't opgenomen bovenkleed torste.

O wonder! heer Adelard zag inderdaad niets dan glanzende, geurige rozen.

“En om dit voorval noemen we die plaats: het Leugenbrugske.”

2. Het kaarsenwonder

't Was ook de edelmoedigst gevende liefde die Harlindis tot zelfpijniging aanzette.

Eén was er die de abdis op haar boeteweg gadesloeg en knarsetandde.

Wel een bewijs dat haar offers God aangenaam waren en den duivel een streep door z'n rekening trokken.

Op kinderachtige wijze poogde hij zich te wreken.

Een nacht, een stille, windelooze, dat Harlindis de Metten vóórzat in het koor, gingen eensklaps de twee korte kaarsen uit die de Boeken met de lessen beschenen.

De zuster die voorlas hield op, allen schrokken.

Maar in de duisternis sprak de abdis met rustige stem: “Stil bidden, wachten!”

Eensklaps gingen de kaarsen weer aan: een engel ontstak wat de vijand had uitgeblazen.

's Anderendaags stonden nieuwe kaarsen in de kandelaars; zuster Sakristinne had de mirakuleuze zorgvuldig weggeborgen.

3. Het miraculeus gevulde wijvat

Laat in den namiddag, de monniken van Suestra waren reeds terug de Maas over, deed een krachtige ruk aan de poortbel de gezellig vergaderde zusters opschrikken. Samen met den neomyst en zijn ouders, zaten ze in den feestelik versierden refter toen de portieres, gejaagd en buiten adem, vader Willebrord en Moeder Abdis berichtte: “Bisschop Bonifacius is daar met een tiental gezellen! Ze komen uit het Noorden, hebben een flink eind te voet afgelegd in de namiddaghitte, verlangen eerst en vooral zich wat af te spoelen, hun voeten te wasschen, en ze sterven van dorst!

Heer Adelard bood zich terstond aan om het gezelschap in het gastenkwartier van het noodige te voorzien. Vader Willebrord spoedde weg om zijn vriend en voormalig medewerker welkom te heeten. Vrouwe Grinnara en Harlindis begaven zich naar de keuken, de eerste om wijn te gaan tappen, waarvan men altijd een ton in voorraad had voor de heilige Mis, de zieken, en voorname gasten; de tweede om met zuster kokin schikkingen te treffen voor het avondeten. Daar ziet ze haar moeder met ontsteld gelaat uit den kelder opduiken. “Dochter, zegt ze, wat nu begonnen? Vader moet niet alleen de heeren uit Suestra, maar ook alle onze verwanten

hebben getrakteerd: het vat is ongeveer ledig!” Wie schrok, was moeder Abdis! Wat moesten de bisschop en zijn gevolg wel denken van de gastvrijheid te Eike, indien men ze na een lange, lastige reis, en bij een feestelijke gelegenheid, slechts water vóórzette! “Blijf even wachten moeder, ik ga eens kijken.” Harlindis deed het vat schommelen op zijn stoel: er was slechts een zeer zwak geklots merkbaar. Ze valt op haar knieën en bidt, staat op en teekent een kruis over het fust. “Kom maar, moeder, roept ze aan den trap, er zal nog wel genoeg zijn.” Als vrouwe Grinnara beneden is, ziet ze den wijn uit het spongat borrelen. Harlindis beziet haar met een verlegen glimlach, en legt een vinger op de lippen.

In het gastenkwartier verwonderen zich de reizigers erover, dat men te Eike, zoo ver afgelegen in 't Noorden, zulk een goudgetinten, pittigen Franschen wijn kan schenken. In deze streken immers perst men een bleek en tamelik zuur wijntje uit de druiven gekweekt op de zonzijde van de Maasheuvels bij Trajectum, en bij Legia. Vrouwe Relindis schertst: “Waarschijnlijk hebben we dezen keer een bijzonder goeden leverancier aangesproken!”

Bron: Harlindis en Relindis van Aldeneik, Hilarion Thans o.f.m. (De Kinkhoren, Brugge, Brussel, 1945)

4. De kleefsteen

In 1622 werd door Johan Halbach, kruisheer te Maaseik en pastoor te Heppeneert, een verhaal opgeschreven dat zijn confrater broeder Johan Hammerslag (nog in leven) had meegemaakt toen hij omtrent het jaar 1596, met Pasen, in de kerk van Aldeneik ging helpen.

Onder het volk bevond zich een vrouw die zo hard weende dat de broeder haar vroeg of ze nog zonden te biechten had.

Daarop antwoordde zij dat ze zich gedroeg gelijk ieder christen mens maar dat de anderen haar voor een tovenares aanzagen.

Om haar onschuld te bewijzen, de geruchten te toen ophouden en haar onschuld uit te roepen stelde de broeder voor om de Heilige Communie te ontvangen: “want het is onmogelijk dat de duivel en God in eenzelfde vat (lichaam) zouden ingaan.”

De broeder gaf haar de Heilige Communie in de mond en hield die dicht om te verhinderen dat zij met haar handen aan haar mond zou raken en wel zolang tot dat hij dacht dat zij de H. Hostie had genuttigd.

Maar God wilde niet dat deze verkeerde vrouw onschuldig werd verklaart.

Toe zij opstond, om naar gewoonte de mond te spoelen, viel de H. Hostie die zij niet waardig was uit haar mond.

De vrouw van de koster merkte dit als eerste op en wilde zelf de hostie oprapen, maar haar duim en vingers gingen in de steen.

Met een zuivere doek werd de hostie opgeraapt maar de merktekens bleven achter in de vloer en zijn heden ten dage nog steeds te zien (ingemetseld in de zuidelijke zijmuur van de kerk).

Na dit voorval zou de gemelde tovenares te Maaseik veroordeeld worden tot de vuurdood.